Bombele muşcau flămânde din asfalt

Insensibile la durerea oamenilor întinşi sau în chinuri pe pavajul încins al străzii bombele muşcau flămânde din asfalt. Oarbe la sângele roşu, fierbinte şi proaspăt care acoperea o bună parte a străzii, prin suflul exploziilor care nu mai conteneau bombele îl împrăştiau mereu mai departe, tot mai mulţi oameni erau răniţi sau ucişi de efectele devastatoare a proiectilelor ucigaşe. Fumul exploziilor care acoperea o parte din oraş se interpunea între acesta şi lu-mina soarelui împiedicând ca ceea ce mai rămăsese dintr-un mare oraş să se bucure de sfârşitul unei frumoase după-amieze de primăvară târzie.

În mijlocul străzii, dincolo de perdeaua de fum şi foc care înconjura rămăşiţele primăriei un robot şi un cyborg se luptau neluând în seamă infernul din jurul lor, câţiva oameni trecură în grabă pe lângă ei nerăbdători să scape cât mai repede de acolo doar pentru a-şi întâlni destinul şi moartea. Nimeni nu ştia de ce încercau să se distrugă reciproc mai ales după Ultimul Tratat dintre fiinţele inteligente sau ce legătură aveau ei cu bombardamentul dar erau acolo şi acum nici unul dintre cei din jur nu aveau timp sau chef de a-i întreba.

- Trebuia să rămâi de partea noastră! mârâi la un moment dat robotul.

- Nu pot. Sunt un om.

Ca răspuns robotul îl lovi peste mâna stângă suficient de puternic pentru a-i smulge unui om braţul din umăr dar care nu avu ca efect decât o înfundare abia vizibilă a carcasei extradure a cyborgului.

- Explică asta!

O bombă căzu undeva în apropierea lor făcându-I pentru un moment să se oprească din ceea ce făceau, cyborgul aproape se împiedică de corpul unui om care i se rostogolise mort la picioare apoi îi luă pistolul arhaic pe care-l ţinea în mână şi se aruncă spre robot. În timp ce parcurgea spaţiul ce-l despărţea de acesta auzi şuieratul ameninţă-tor al unei noi bombe care se apropia, ştiu că nu mai avea nici o scăpare şi mai apucă să tragă un glonte spre robot înainte ca flăcările unei explozii să se prelingă de-a lungul propriei carcase şi să-l înghită nesăţioase.

Dintr-o dată se simţi foarte liber şi calm spre deosebire de momentele anterioare în care ura şi neliniştea îi cuprinseseră fiinţa şi ar fi făcut pe robotul de luptă care se aduna de pe jos în faţa lui. Dar acum el era mort şi era incapabil să-şi mai amintească cauzele acestei duşmănii. Privi curios în jur încă neînţelegând pe deplin de ce se simţea aşa de uşor, parcă plutea. Rămăşiţele umane şi mecanice ale corpului său zăceau într-o groapă la câţiva metri depărtare de fostul său duşman, se mai putea observa cu uşurinţă corpul omului care-i căzuse la picioare şi spectrul energetic care stătea acum lângă acesta şi-l privea cu o fixitate îngrozitoare.

Era sufletul omului mort, cyborgul ştia asta fără să-i spună nimeni la fel de bine precum ştia că zecile de persoane care bântuiau parcă fără scop prin fumul alb şi acru al focului declanşat de explozii erau sufletele morţilor ucişi în ultimele ore. O parte păreau să nu-şi dea seama că muriseră şi se comportau ca atare încercând să-şi ducă la capăt treburile zilnice.

- De ce? strigă cu putere bărbatul din apropiere iar cyborgul tresări surprins. De ce aţi adus bombele şi moartea şi suferinţa asupra noastră?

- De ce...?

- De ce...?

Aproape speriat cyborgul se răsuci pe călcâie spre sufletele care începuseră să se strângă într-un cerc avându-l pe el în centru. În timp ce repetau parcă la nesfârşit întrebarea primului suflet privirile lor erau parţial întrebătoare parţial îndurerate, le simţea supărarea de parcă ar fi fost a lui.

- Nu ştiu, răspunse aproape bâlbâindu-se cuprins de o sfială bruscă pe care nu şi-o putea explica.

Nu încerca să se justifice dar nici măcar el nu ştia răspunsul la întrebare. Amnezia selectivă ce-l cuprinsese îi ştersese cea mai mare parte a memoriei ultimelor zile iar motivul acestui bombardament era unul dintre lucrurile pe care le pierduse.

Dar fantomele nu ştiau acest lucru, cercul se strângea din ce în ce mai mult. Aproape speriat cyborgul încercă să-şi folosească o parte din armele care îi mai rămăseseră în dotare dar eşuă. Îşi privi uimit mâinile şi corpul, observă că partea mecanică a corpului său dispăruse iar acum era din nou un om complet. Era mort acum, dar redevenise omul căruia îi dusese dorul atâta vreme... dacă situaţia ar fi fost alta s-ar fi bucurat dar acum nu era capabil de aşa ceva de vreme ce nu era capabil să se apere de cei ce deveniră ameninţători.

Se întoarse spre omul care îi vorbise primul, acesta părea să se fi numit tacit drept conducător. Cyborgul se pregăti să-i vorbească dar nu mai apucă să o facă: o lumină puternică îi inundă de undeva de sus trecând prin norul de fum care îi înconjura. Fantomele se opriră brusc conştiente la rândul lor de lumină

şi se uitară cu toţii în sus. Era mai puternică şi mult mai orbitoare ca soarele dar în acelaşi timp era mult mai blândă ca lumina acestuia. Nu îl orbea şi nu le ardea retina, chiar se simţea foarte bine în prezenţa ei.

- Vă pot explica eu totul, simţiră cu toţii o voce puternică venind de undeva din interiorul fiecăruia. De ce nu veniţi la mine?

Fantomele ezitară, nu ştiau ce să facă. Pacea şi liniştea pe care le simţeau contrastau cu tot ceea ce simţiseră până în acel moment în viaţa lor. Cyborgul se decise primul şi începu să plutească încetişor spre lumina care-i inunda, restul sufletelor îl urmară destul de repede.

În urma lor robotul comandă încetarea bombardamentului, în oraş nu mai era ni-mic şi nimeni care să reprezinte un pericol. Totul era mort. Dădu să se mişte dar nu reu-şi, ultimul glonte tras de cyborg îi nimerise o încheietură şi rămăsese acolo. O simţise ceva mai devreme dar pentru că încheietura rezistase şi robotul nu se prăbuşise dar acum bucata de plumb îl împiedica mişcările. Şuieratul unei ultime bombe se auzi din ce în ce mai aproape, deveni ameninţător. Ultimul lucru pe care robotul îl mai realiză înainte de a exploda a fost că câştigase dar că şi pierduse lupta în acelaşi timp, lupta cu cyborgul se terminase cu o remiză.

Ajunse în preajma luminii tocmai când ultimele suflete ajungeau la ea, robotul le percepu ca pe nişte umbre vagi în acelaşi timp cu o pace foarte asemănătoare celei percepute de cei care tocmai plecaseră. Cu toate acestea nu era identică, robotul le urmă ferm decis să corecteze rezultatul ultimei sale bătălii şi să-l schimbe în favoarea sa. De data aceasta fără violenţă, dar...

Dispăru în lumină înainte de a-şi termina gândul. În urma lui fumul începu să se împrăştie încetişor lăsând ca lumina soarelui să inunde oraşul mort şi şoseaua plină de gropi şi cadavre în izbelişte. Totul fusese cauzat de nişte bombe însetate de sânge.